

— Но императорътъ заповѣда никои да не напуца окопа! — извика смаянъ рицарьтъ му Ожие.

— Не е достойно за единъ рицарь да гледа какъ врага го напада, а той стои и го гледа като страхливецъ. Не ще бжде угодно Богу, ако нѣкога се каже, че Люи дьо Блуа е бѣгалъ отъ битка.

— Но господарю, нали чакаме дожа и графъ Анри? Още не сѣ пристигнали всички войски! Лудостъ е това!

— Оставете ме да се бия и умра! Единъ Блуа не се бои отъ честна смъртъ! Позорьтъ е по-страшенъ. Ожие, вземи знамето ми! Жеханъ, вземи сабята ми! Нека херолдътъ съобщи на нашитѣ, че трѣгваме!

За мигъ трѣбенъ звукъ огласи цѣлата околностъ и хората на Блуа се събраха около господаря си. Графьтъ се метна на коня си.

— За Франция! За Божи гробъ! — извика грѣмко той и се спусна като вихрушка срещу куманитѣ.

Поразенъ, императоръ Бодуенъ изкочи предъ шатрата си, и видѣ какъ най-скѣпниятъ му приятелъ отива на сигурна гибелъ. Сякашъ не можеше да повѣрва на очитѣ си. Но ето. Куманската конница въ лудото си-бѣгство увлича следъ себе си слабиятъ отредъ, загражда го, ще го унищожи до кракъ. Не. Бодуенъ не може да изостави братовчедата си, приятеля си Люи дьо Блуа, съ когото другарува още отъ най-ранно детство, внука на френския кралъ, най-честниятъ и най-благородниятъ отъ кръстоносцитѣ, не може да се остави, да загина предъ очитѣ имъ.

— Известете веднага на маршалитѣ Жофруа дьо Виларуденъ и Манасъ дьо Лизьлъ, да напустнатъ лагера, съ всички останали войски и да трѣгнатъ следъ насъ. Дайте ми шлема! Сабята! Копия за бой! Знамето напредъ!

Ужасени, рицаритѣ се тѣпять около господаря си. Каква безумна дързостъ. Тѣ го молятъ съ сълзи на очи да щади живота си, да помисли и за империята, за Фландрия. Поне да не излиза самъ въ битката. Тѣ сами ще догонять отреда на дьо Блуа...

Но императорьтъ не слуша никого.

Той скача на коня си и се спуща по диритѣ на изчез-